

Arrest

nr. 219 287 van 29 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 26 maart 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat van 21 maart 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 maart 2019 neemt de bevoegde staatssecretaris het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op

overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden beslissing, die op 21 maart 2019 aan de verzoekende partij betekend werd. De motieven luiden als volgt:

“BESLUIT TOT OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT MET BESLISSING TOT HET VASTHOUDEN IN EEN WELBEPAALENDE PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 26, lid 1: Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname of de terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), stelt de verzoekende lidstaat de betrokkene in kennis van het besluit om hem over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat en, indien van toepassing, van het besluit om zijn verzoek om internationale bescherming niet te behandelen. Indien een juridisch adviseur of andere raadsman de betrokkene vertegenwoordigt, kunnen de lidstaten besluiten deze juridisch adviseur of raadsman in plaats van de betrokkene van het besluit in kennis te stellen en, indien van toepassing, het besluit aan de betrokkene mee te delen.

van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend,

wordt besloten dat

de heer, die verklaart te heten,

naam : S.

voornaam : B.

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : DARFOUR

nationaliteit : Soedan

in voorkomend geval, ALIAS: B. S. °(...); B. S. °(...)

vastgehouden wordt te Steenokkerzeel 127bis met het oog op overdracht aan Italië in toepassing van artikel 25(1) van Verordening 604/2013.

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd vastgehouden in 08.01.2019. Op 05.02.2019 werd er voor betrokkene een verzoek voor terugname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 21.02.2019 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

Betrokkene verklaarde in het hoorrecht verslag van 19.03.2019 aan de politie PZ Dilbeek dat hij sinds 3 maanden in België verblijft. Hij is op doorreis naar Groot-Brittannië. Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland wegens de oorlog. Verder laat hij weten dat hij een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Frankrijk en dat hij daar ook zijn vingerafdrukken heeft gegeven. Betrokkene laat weten dat hij geen ziektes heeft en dat hij geen duurzame relatie of kinderen heeft in België. Op 20.03.2019 verklaarde betrokkene aan het gesloten centrum dat hij geen asiel in Italië heeft ingediend, wel zijn vingerafdrukken daar heeft gegeven. Betrokkene geeft aan dat hij niet naar Italië wil omdat het moeilijk is om terug naar België te komen en zijn doel is de UK. Betrokkene geeft niet aan ziek te zijn, ook heeft hij geen duurzame relatie of kinderen in België.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een

terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Italië en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Op 20.03.2019 verklaarde betrokkene aan het gesloten centrum dat hij niet naar Italië wil omdat het moeilijk is om terug naar België te komen en zijn doel is de UK.

We merken op dat dit hoofdzakelijk een persoonlijke beoordeling van de betrokkene betreft en geen aanleiding biedt af te zien van een overdracht. De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde in het hoorrecht verslag van 19.03.2019 aan de politie PZ Dilbeek dat hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland wegens de oorlog.

Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Soedan, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties (Maria de Donato, Daniela di Rado, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", last updated 21.03.2018; SFH/OSAR, "Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy", Bern, augustus 2016; UNHCR, "Italy weekly snapshot – 30 December 2018"; Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019) met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië blijkt, dat men omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art.3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze bovenstaande toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Op 24.09.2018 namen de Italiaanse autoriteiten een nieuw decreet aan dat hervormingen voorziet op het vlak van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming met onder meer de

afschaffing van de status van humanitaire bescherming en inzake het SPRAR-netwerk. Het decreet, het zogenaamde “Salvini-decreet” werd op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president ondertekend. Het decreet, dat kritisch werd onthaald door verscheidene ngo’s en burgerrechtenorganisaties, beperkt de toegang tot het SPRAR-netwerk, de tweedelijns-opvangstructuur, tot begunstigen van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Ten gevolge hiervan zal de betrokkene na overdracht niet in een SPRAR-locatie, maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen. Dat de betrokkene zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het SPRAR-netwerk betekent niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven. Hieromtrent verwijzen we eveneens naar de recente circulaire van de Italiaanse instanties waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gegarandeerd (“Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019”).

Indien zou worden aangevoerd dat dit nieuwe decreet in combinatie met de aanhoudende instroom van immigranten via Italië het globale netwerk onder druk zet, wensen we te benadrukken dat in 2018 23.371 personen in Italië aankwamen, wat beduidend lager is dan in 2017 (119.249, cfr. UNHCR, “Italy weekly snapshot – 30 December 2018”, <https://reliefweb.int/report/italy/unhcr-italy-weekly-snapshot-30-dec-2018>). Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op de opvangvoorzieningen. Dat in de toekomst ten gevolge van het bovenvermelde decreet verzoekers vanuit SPRARlocaties naar andere opvangstructuren zullen worden overgebracht impliceert geenszins dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een dermate globale druk zal komen te staan dat niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van verzoeker om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming dat personen, die aan Italië worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaatvluchtelingen en economische migranten in Italië en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat- Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de

eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielvzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niet tegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Italië te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

Betrokkene verklaarde in het hoorrecht verslag van 19.03.2019 aan de politie PZ Dilbeek dat hij geen ziektes heeft. Op 20.03.2019 verklaarde betrokkene aan het gesloten centrum niet aan ziek te zijn.

Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde in het hoorrecht verslag van 19.03.2019 aan de politie PZ Dilbeek dat hij geen ziektes heeft en dat hij geen duurzame relatie of kinderen heeft in België. Op 20.03.2019 verklaarde betrokkene aan het gesloten centrum dat hij geen duurzame relatie of kinderen in België.

Een schending van art. 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

VASTHOUDING

[...]"

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid inzake het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

De verzoekende partij geeft aan dat zij zich momenteel bevindt in het gesloten centrum met het oog op een overdracht.

De verwerende partij betwist het hoogdringend karakter van de vordering niet.

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. Nu de verzoekende partij geconfronteerd wordt met een overdrachtsbesluit waarvan de tenuitvoerlegging ieder ogenblik doorgang kan vinden en zij diligent optrad, is het hoogdringend karakter van de vordering voldoende aangetoond.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het hoorrecht en van de artikel 5 van de Verordening 604/2013/EG van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening).

3.2.1.1. De verzoekende partij geeft vooreerst een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij betoogt dat indien de verwerende partij een rigoureuus onderzoek had gevoerd, zij tot een andere beslissing was gekomen. De verzoekende partij argumenteert dat ze bij een terugkeer naar Italië wel degelijk een reëel risico loopt op schending van artikel 3 van het EVRM gelet op de onvoldoende opvangmogelijkheden en de afwezigheid van toegang tot medische en psychologische zorgen. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij het nieuwe Salvini-decreet dat in werking trad op 5 oktober 2018 in zijn volledigheid in rekening had moeten brengen en zich niet moest beperken tot de letter van het decreet. De gevolgen in de praktijk zijn zo cruciaal bij een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM. De verzoekende partij betoogt dat: *“Verzoeker brengt het begin van bewijs bij dat bij een eventuele verwijdering naar Italië, hij het voorwerp zal uitmaken van een vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van 3 EVRM gelet op het gegeven dat de opvangstructuur van het land wordt overspoeld en geen waarborgen gegeven kunnen*

worden voor een menswaardig bestaan als asielzoeker, dat er tevens verschillende obstakels zijn tot het aanvragen van internationale bescherming en het verkrijgen van de nodige medische zorgen en informatie. Dat migranten in Italië en hun humanitaire ondersteuning, ten gevolge van het “Salvini-decreet”, gecriminaliseerd worden.

In casu is het belangrijk om zich te steunen op algemeen bekende feiten en landenrapporten van verschillende vooraanstaande NGO's om inzicht te krijgen in het procedurele verloop eenmaal verzoeker wordt overgedragen aan Italië. Dat deze informatie bovendien actueel dient te zijn. Dat, gelet op de gewijzigde politieke situatie in Italië en de wetswijziging die met het Salvini-decreet sedert 5 oktober 2018 in werking zijn getreden, informatie van augustus 2016 niet langer pertinent kan worden geacht. Dat verwerende partij minstens rekening had moeten houden met de verregaande gevolgen van de inwerkingtreding van het Salvini-decreet, doch dat dit geenszins uit de bestreden beslissing, noch uit het administratieve dossier kan blijken.

Verzoeker behoort, conform de beschikbare landeninformatie tot de kwetsbare groep van terugkerende migranten onder de Dublin III-verordening, waardoor het risico dat verzoeker, bij een verwijdering naar Italië, zal worden blootgesteld aan een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling, enorm reëel is. Dat verzoeker in het verleden bovendien slachtoffer werd van folteringen, dit zowel in zijn land van herkomst, als in Libië. Verzoeker draagt hier nog de littekens van. Dat verzoeker tracht hier een begin van bewijs voor te leggen door middel van vaststellingen door de medische dienst. (stuk 2)

[...]

Dat Uw Raad eerder hieromtrent het volgende vast stelde:

Dat de bestreden beslissing overigens stelt dat: “een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene”. In casu, is de vrees voor een schending van art 3 EVRM van verzoeker wel degelijk gestoeld op zijn eigen persoonlijke ervaring. Verzoeker verbleef immers ongeveer 45 dagen in Italië. Dat Uw Raad op 4 januari 2019 (arrest 214 701) dit bevestigd heeft in een soortgelijke zaak en duidelijk gesteld heeft dat de persoonlijke ervaring relevant is en invloed heeft op de bestreden beslissing:

[...]

Dat dit in een zeer recent arrest d.d. 22 februari 2019 nr. 217 304 nogmaals bevestigd wordt:

[...]

Dat uit een e-mail van de herbergeuse van verzoeker A. H. [...] (stuk 6) d.d. 26 maart 2019 blijkt dat verzoeker onder andere getraumatiseerd is door zijn ervaring in Italië:

Uit deze e-mail blijkt duidelijk dat verzoeker te lijden had onder zijn aanwezigheid in Italië, dat verzoeker overigens te maken had met fysieke agressie daar. Dat deze e-mail tevens een begin van bewijs is wat betreft de talenkennis en de psychologische toestand van verzoeker.

Dat het recht om gehoord te worden - audi alteram partem - een belangrijk onderdeel uitmaakt van een deugdelijk en rigoureuus onderzoek, te meer daar waar verzoeker een terugkeer naar Italië vreest. Dat het recht om gehoord te worden overigens een algemeen rechtsbeginsel betreft, waaruit voortvloeit dat de administratieve overheden de betrokkene in de mogelijkheid moet stellen naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dat artikel 5 van het Dublin reglement tevens voorziet dat:

[...]

Dat verwerende partij derhalve, teneinde een correcte beslissing te kunnen nemen, verzoeker diende te horen in een taal dewelke hij voldoende machtig is. Dat verwerende partij vervolgens haar beslissingen diende te baseren op alle gekende feitelijke en juridische gegevens, dewelke zij in de bestreden beslissing diende op te nemen. Dit verklaart dan ook waarom verzoeker niet op voldoende wijze heeft kunnen antwoorden op de vragen die hem gesteld werden op 19.03.2019 mits er geen tolk aanwezig was.

Algemene rapporten volstaan in eerste instantie om het begin van bewijs te leveren aangaande het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, voor zover het bewijs betrekking heeft op enerzijds het voorhanden zijn van een systematische praktijk van behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM ten aanzien van een welbepaalde kwetsbare groep, anderzijds het bewijs dat verzoeker tot die kwetsbare groep behoort, zijnde de migranten met een kwetsbaar profiel die terugkeren naar Italië conform de Dublin III-verordening. Het laatste element werd hierboven reeds uitvoerig uiteengezet.

Verzoeker verwijst in casu naar de beschikbare landeninformatie omtrent de behandeling van terugkerende migranten onder de Dublin III-verordening.

In eerste instantie verwijst verzoeker naar het AIDA-rapport omtrent Italië, waaruit blijkt dat de situatie voor de inwerkingtreding van het Salvini-decreet reeds schrijnend was:

“According to Eurostat, Italy received 4,061 incoming transfers in 2016. Although data for 2017 are not available, organisations providing legal assistance in Rome report an increase in Dublin returnees. 179

Only in cases where it expressly recognises its responsibility under the Dublin Regulation does Italy indicate the most convenient airport where Dublin returnees should be sent in order to easily reach the competent Questura, meaning the Questura of the area where the asylum procedure had been started or assigned.

In other cases, where Italy becomes responsible by tacit acceptance of incoming requests, persons transferred to Italy from another Member State usually arrive at the main Italian airports such as Rome and Milan. At the airport, border police provides to the person returned under the Dublin Regulation an invitation letter (“verbale di invito”) indicating the competent Questura where he or she has to go.

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat het voorliggende verzoek op stilzwijgende wijze werd aanvaard. De Italiaanse overheden zullen derhalve geen ondersteuning bieden, noch vooraf informeren welke Questura verantwoordelijk is voor de asielaanvraag van verzoeker. Verzoeker zal reeds vanaf zijn aankomst in de luchthaven aan zijn lot worden overgelaten.

“The competent Questura is often located very far from the airport and asylum seekers only have a few days to appear there; reported cases refer to persons arriving in Milan and invited to appear before the Questura of Catania in Sicily. In addition, people are neither accompanied to the competent Questura nor informed of the most suitable means of transport thereto, thereby adding further obstacles to reaching the Questura within the required time. In some cases, however, people are provided with tickets from the Prefecture desk at Milan Malpensa Airport. (...)”

Dublin returnees may face different situations depending on whether they have applied for asylum in Italy before moving on to another European country, and whether the determining authority has taken its decision on the status determination.¹⁸² Accordingly, the procedure to be applied to the Dublin returnee’s case will depend on the category they fall into.

Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure;

Where the person had already submitted an asylum applications, the following situations may arise:

- The Territorial Commission may in the meantime have taken a positive decision and issued a permit of stay;

- The Territorial Commission may have taken a negative decision. If the applicant has been notified of the decision and lodged no appeal, he or she may be issued an expulsion order and be placed in a CPR. If not, he or she may lodge an appeal when notified.

- The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues;

- The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview.

The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions and to possible obstacles to accessing the asylum procedure (see Registration) which are, however, a problem common to all asylum seekers. In its ruling of 4 November 2014 in *Tarakhel v. Switzerland*,¹⁸³ concerning an Afghan family with 6 children who were initially hosted in a CARA in Bari before travelling to Austria and then Switzerland, the ECtHR found that Switzerland would have breached Article 3 ECHR if it had returned the family to Italy without having obtained individual guarantees by the Italian authorities on the adequacy of the specific conditions in which they would receive the applicants. The Court stated that it is “incumbent on the Swiss authorities to obtain assurances from their Italian counterparts that on their arrival in Italy the applicants will be received in facilities and in conditions adapted to the age of the children, and that the family will be kept together.”¹⁸⁴ As mentioned in *Dublin: Procedure*, the Dublin Unit has transmitted to the other Member States’ Dublin Units a list of SPRAR projects for housing returning families with children.

On 9 February 2017, the Danish Refugee Council and the Swiss Refugee Council published a report disclosing the results of the monitoring they have carried out during 2016 on the situation of Dublin returnees in Italy.¹⁸⁵ The report mentions that none of the applicants monitored had access to SPRAR centres upon arrival in Italy but were accommodated in facilities not earmarked for families with children. In one case it was not ensured the unity of the family. The Dublin returnees were not provided with enough information on the procedure. Therefore, the authors conclude that the manner in which the families and persons with special reception needs are received by the Italian authorities is very arbitrary, and that “families and persons with specific reception needs who are transferred to Italy under the Dublin III Regulation risk violations of their human rights.”¹⁸⁶ The findings of these monitoring activities remain valid for 2017, with access to accommodation remaining a ‘lottery’ for Dublin returnees. In its latest report of February 2018, MSF documents an increase in Dublin returnees among homeless persons in Rome who have no immediate and automatic access to the reception system.”

Dat verwerende partij, zoals eerder gesteld, rekening dient te houden met de recente wijzigingen door het Salvini-decreet, dat op 5 oktober 2018 in werking is getreden. Zij dient tevens rekening te houden met de verregaande praktische gevolgen van dit decreet.

“Since Decree No. 113/2018 on Security and Migration (also called the ‘Salvini Decree’) entered into force on 5 October 2018⁵¹ asylum seekers, except for unaccompanied minors, no longer have access to SPRAR centres.⁵² As a result, the name SPRAR was changed to System of Protection for Holders of International Protection and Unaccompanied Minors.⁵³

Asylum seekers are now to be accommodated in the collective centres (CARA, CDA or CAS) until a final decision on their asylum application has been made. Except for unaccompanied minors, only those granted international protection⁵⁴ (and their family members) can be accommodated in SPRAR centres.⁵⁵ In its press release, the UNHCR voiced concerns about the negative impact of the measures introduced by the Decree on the Italian reception and asylum system.⁵⁶

On 25 October 2018 the Italian Ministry of Interior confirmed the practical consequences of the Salvini Decree in a letter addressed to all SPRAR centres.⁵⁷ The letter specifies that asylum seekers already offered accommodation in a SPRAR centre before 5 October 2018 remain entitled to accommodation in a SPRAR centre, but henceforth no asylum seekers, except for unaccompanied minors, are allowed to enter and stay in a SPRAR centre. The letter from the Ministry of Interior explicitly mentions that also vulnerable asylum seekers are henceforth excluded from SPRAR centres.

Access to the Italian health care system, except for emergency treatment, is conditional on a person first obtaining a residence card in order to be issued a European Health Insurance Card, which will be valid for the same period as the residence card.⁵⁸ Asylum seekers are only entitled to emergency treatment until their asylum application has been officially registered by the Questura.⁵⁹ As the Salvini Decree determines that asylum seekers will no longer be issued with a residence card, ⁶⁰ asylum seekers will henceforth only have access to the health care services provided at their accommodation centre. The First-Line collective centres, where all newly registered asylum seeker will be accommodated, offer only limited access to emergency health care, ⁶¹ whereby the Salvini Decree further restricts asylum seekers’ access to specialized health care.

Other changes introduced by the Salvini Decree include the abolition of the ‘humanitarian residence permit’, the form of protection that was previously the most used in Italy.⁶² To replace the humanitarian residence permit, the Salvini Decree introduced new residence permits for ‘exceptional cases’.⁶³”

Verzoeker wenst voetnoot 56 van ditzelfde rapport te benadrukken dat niet enkel de UNHCR haar bezorgdheden heeft uitgedrukt, doch dat ook de Commissioner for Human Rights haar bezorgdheden kenbaar heeft gemaakt.

Dat de UNHCR tevens een controle doorvoerde van het opvang- en asielsysteem te Italië, dit ten gevolge van de beslissing van het EHRM inzake Sharifi en anderen t. Italië en Griekenland. Dat zij hierin het volgende meent te kunnen concluderen:

“The aforementioned concerns may have implications in terms of access to the asylum procedure and of compliance with procedural standards, considering that lack of interpretation services, information material, and adequate equipped and trained staff can prevent can prevent or hinder access to international protection.

The current operational framework might prevent new arrivals from receiving adequate information and denying potential asylum-seekers an effective opportunity to express the wish to seek asylum in Italy. This could have negative implications particularly for persons with specific needs, and persons who in accordance with the Dublin Regulation could have legitimate reasons to lodge their claims in Italy.”

Dat verwerende partij in het licht van deze wijzigingen derhalve diende te onderzoeken wat de gevolgen van dit decreet zijn voor kwetsbare asielzoekers, die nu niet meer in de SPRAR-locaties terecht kunnen. Uit rapporten blijkt immers dat de SPRAR-locaties niet alleen bedoeld waren voor gezinnen met minderjarige kinderen, maar ook voor andere kwetsbare asielzoekers. Verwerende partij is voorts ook niet ingegaan op de bredere gevolgen die het beperken van de opvang in de SPRAR-locaties kan hebben voor de opvangvoorzieningen in Italië in het algemeen. Gelet hierop is verzoeker van oordeel dat verwerende partij onvoldoende gemotiveerd heeft dat in Italië geen sprake is van ernstige structurele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen. Immers stelt het AYS dat “in particular, the elimination of the SPRAR network and humanitarian protection are most worrying points of the whole Decree – the ones that are affecting an average, potentially of 30000 people residing in second level reception centres throughout the territory and holders of humanitarian protection.” Eenzelfde blijkt uit een nieuwsartikel van IRIN: “One in every three asylum seekers who arrived in more than half of Italy’s local government prefectures over the past two years has either left or been evicted from their government-run accommodation. (...) Aid groups warn that the new law will compound an existing crisis in Italy, which is struggling to cope with providing basic services to some 180000 refugees and asylum seekers awaiting decisions and an estimated 500000 undocumented migrants – many of whom have already fallen out of the reception system. (...) More than 150000 people waiting for decisions on their asylum applications, or 80 percent of the total, are housed in more than 9000 supposedly temporary accommodation facilities, known by the acronym CAS. These are for the most part managed by

commercial entities with no track record in providing housing and services for asylum seekers, and have been associated with corruption and substandard living conditions.”

Dat het aantal nieuw toegekomen verzoekers via de Middellandse Zee zou afnemen geen afbreuk doet aan het voorgaande. Dat deze motivering geen rekening houdt met het aantal personen dat reeds aanwezig was in Italië en gebruik maakt van het opvangsysteem, noch houdt het rekening met de verzoekers voor internationale bescherming dewelke via de lucht toekomen, noch kan hieruit afgeleid worden hoeveel verzoekers er middels de Dublin III-verordening worden teruggestuurd. Dat het aantal transfers op basis van de Dublin procedure zelfs stelselmatig aan het stijgen is. Dat dit argument derhalve niet dienstig is bij de beoordeling van voorliggend dossier.

Dat de opvanglocaties in Italië zelfs meer en meer onder druk komen te staan doordat de Italiaanse regering het gebruik van CARA's wil minimaliseren en daarvoor reeds stappen heeft ondernomen door een groot centrum in Rome te sluiten, maar desondanks geen stappen heeft ondernomen om alternatieve opvang te voorzien. Dat de Raad van Europa dit opmerkte en zijn bezorgdheid heeft geuit aan de Italiaanse overheid.(stuk 4)

Dat verzoeker derhalve, eens toegekomen in Italië, aan zijn lot zal worden over gelaten, waardoor hij een reëel risico loopt geen gepaste opvangmogelijkheden te vinden, noch zal worden geïnformeerd omtrent de verdere procedure en behandeling van zijn verzoek tot internationale bescherming. Hierdoor zal verzoeker zich waarschijnlijk andermaal in de illegaliteit begeven. Dat verzoeker nochtans, gelet op zijn kwetsbare profiel van verzoeker van internationale bescherming de nodige opvang, toegang tot de procedure en medische zorgen vereist. Dat verzoeker in het verleden slachtoffer werd van praktijken van foltering, zoals blijkt uit het begin van bewijs voorgelegd door verzoeker. (stuk 2 en 3)

Dat in Italië geen medische en psychologische aandacht is, noch zorgen voor worden aangeboden.

“In February, the government introduced measures to accelerate the asylum procedure, including by limiting appeals against negative decisions, and announced plans for new immigration detention centers around the country.

The central government faced problems finding accommodation for asylum seekers across Italy, with many communities refusing to host reception centers. Many reception centers lack care and support for sexual violence survivors, as well as survivors of other traumatic violence. Italy's failure to provide long-term support to individuals granted international protection was on stark display in August, when police violently evicted hundreds of homeless Eritrean refugees from an occupied building in Rome. »

“The International Organization for Migration (IOM), UNHCR, and NGOs reported instances of labor exploitation of asylum seekers, especially in agriculture and the service sector (see section 7.b.), and sexual exploitation of unaccompanied minors (see section 6, Children).

On May 15, nearly 200 migrants and refugees occupied several streets in the center of Modena to protest long delays in processing asylum claims and mistreatment by the leaders of migration camps. During the year asylum seekers also staged protests against substandard living conditions and protracted asylum processes at shelters for asylum seekers in Genova, Arezzo, and Trento.

In December 2016 the CPT expressed concern over the treatment of foreigners during removal operations and criticized the practice of expelling asylum seekers whose appeal of the rejection of their asylum requests were still pending. The CPT also expressed concern regarding the government decision to inform rejected asylum seekers of their pending expulsion only one day in advance, thereby preventing them from undergoing medical screening before boarding the expulsion flight.

Corruption and organized crime caused resources to be diverted away from asylum seekers and refugees. For example, in April a court sentenced Luca Odevaine to six months in prison for embezzling funds from the Mineo reception center. On July 17, authorities arrested 68 persons from the 'Ndrangheta criminal organization for embezzling funds from the Capo Rizzuto reception center in Calabria.

Protection of Refugees

Access to Asylum: The law provides for the granting of asylum or refugee status, and the government has established a system for providing protection to refugees. NGOs and independent observers identified difficulties in asylum procedures, including inconsistency of standards applied in reception centers and insufficient rates of referral of trafficking victims and unaccompanied minors to adequate services. (...)

Employment: Asylum seekers may work legally two months after submitting an asylum request. Employers continued to discriminate against noncitizens in the labor market, taking advantage of insufficient enforcement of legal protection for noncitizens against exploitation. In addition, high unemployment limited the possibility of legal employment for large numbers of refugees.

Access to Basic Services: Authorities set up temporary centers to house mixed-migrant populations, including refugees and asylum seekers, but could not keep pace with the high number of arrivals and the increased number of asylum claims. The government's system of reception centers and shelters for asylum seekers continued to be stretched beyond capacity. In December an estimated 201,000 persons were housed in sites throughout the country. A small percentage were housed in centers run directly by

local authorities, generally considered of high quality, while the rest were in centers whose quality varied greatly and included many repurposed facilities, such as old schools, military barracks, and apartments in residential buildings. Representatives of UNHCR, the IOM, and other humanitarian organizations and NGOs reported thousands of legal and irregular foreigners, including migrants and refugees, living in abandoned buildings and in inadequate and overcrowded facilities in Rome and other major cities and having limited access to health care, legal counseling, basic education, and other public services.

In some instances, refugees and asylum seekers who worked in the informal economy were not able to rent apartments, especially in large cities. They often squatted in buildings where they lived in substandard conditions with their children. On August 19 and 24, police forcibly evicted hundreds of migrants and refugees who had squatted in a building in the center of Rome. AI, Human Rights Watch, and other NGOs alleged that the Rome municipal government failed to provide alternative public housing to those in the group who qualified for it, including minors and refugees with legal status.”

“In April, legislation was introduced to speed up asylum procedures and counter irregular migration, including by reducing procedural safeguards in appeals against rejected asylum applications. The new law failed to adequately clarify the nature and function of the hotspots set up by the EU and the government following agreements in 2015. Hotspots are facilities set up for the initial reception, identification and registration of asylum-seekers and migrants coming to the EU by sea. In its May report, the National Mechanism for the Prevention of Torture highlighted the continued lack of a legal basis and applicable norms regulating the detention of people in hotspots.

Also in May, the UN Human Rights Committee criticized the prolonged detention of refugees and migrants at hotspots. It also criticized the lack of safeguards against the incorrect classification of asylum-seekers as economic migrants, and the lack of investigations into reports of excessive use of force during identification procedures. In December, the UN Committee against Torture expressed concern about the lack of safeguards against the forcible return of people to countries where they could be at risk of human rights violations. (...)

In August, the authorities forcibly evicted hundreds of people, including many children, from a building in the centre of Rome. Many of them were recognized refugees who had been living and working in the area for several years. The authorities failed to provide adequate housing alternatives, leaving scores of people to sleep in the open for days, before they were violently removed by police in riot gear. Several people were hurt by police using water cannons and batons. Some families were eventually rehoused temporarily outside Rome.”

“Following the recent security measures and the urban decorum regulations adopted by the Government, there have been repeated forced evictions, especially in cities, in the absence of alternative housing solutions. In August 2017, a violent intervention by police forces that was not preceded by adequate notice evacuated the building in Via Curtatone where more than 800 refugees of Eritrean origin had lived since 2013. During that conflict, a team from Médecins Sans Frontières was present in the square outside the building, offering psychological support and treating around 13 injured people, mostly women.

The increase in marginalisation and forced evictions causes the fragmentation of informal settlements and the establishment of small groups of migrants living in increasingly hidden places, where they are not only invisible, but also face deplorable living conditions, with men, women and children who cannot access the most basic goods. In Rome, MSF has recorded the presence of Italian citizens within informal settlements, as well as in the structured settlements, who share the same conditions of marginalisation as migrants. This is not an isolated case in Italy. (...)

Due to administrative barriers and despite the laws in force, migrants and refugees in informal settlements who possess a residence permit or otherwise, experience reduced possibilities of accessing medical treatments, beginning with general medicine. Hospital emergency services are increasingly becoming the only gateway to the Italian National Healthcare Service (SSN).

In Italy there are volunteers and activists who work for free to support migrants excluded from the reception system, facilitating their access to primary goods and care. However, in recent years many have been criminalised for this involvement.

In 2016 and 2017, MSF strengthened its commitment to supporting migrants in informal settlements. In Como and Ventimiglia, a psychological first-aid programme was created for populations in transit, together with a women's health intervention in Ventimiglia. In Rome, primary health care and psychological support activities were initiated in disused buildings where men, women and children live in disgraceful conditions. This is the case of many settlements in the area of Tor Cervara (Tiburtina), where hundreds of migrants and refugees live among abandoned buildings, disused factories and warehouses. They live without water, electricity and gas, often in rat-infested buildings surrounded by illegal landfills. In Bari and Torino, MSF has worked within occupied buildings, seeking to overcome the marginalisation of the residents by facilitating their access to National Healthcare Service facilities. MSF

has also sustained and supports volunteers and associations in the border cities from Ventimiglia to Udine, donating materials, in particular, hygiene kits, blankets and sleeping bags.

The report confirms the estimate indicated in the first edition of Fuori Campo: there are at least 10,000 homeless people, among international and humanitarian protection permit holders and applicants, with limited or no access to basic goods and medical care. The distribution of the settlements is fragmented and widespread throughout the country."

Dat MSF voorts nog aanstipt dat "Finally, very serious critical issues concern mental health services. In addition to the lack of cultural mediators (whose presence is judged to be even counterproductive for the purpose of taking care of the patient, as in Udine and Bolzano) there are significant shortcomings in the skills of ethno-psychiatry and a lack of continuity of care for people with psychiatric disorders."

Dat er derhalve wel degelijk structurele tekortkomingen zijn betreffende de toegang tot de asielprocedure en de toegang tot voldoende opvangmogelijkheden en de toegang tot medische en psychologische zorgen, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij meent te kunnen vaststellen. (stuk 5) Dat zeker in voorliggend dossier de toegang tot de medische diensten, meer specifiek psychologische ondersteuning ondermaats is en een schending inhoudt van artikel 3 EVRM. Dat verwerende partij de landeninformatie immers op zeer gefragmenteerde wijze aanhalen en de meest recente rapporten onvoldoende heeft onderzocht.

Het gegeven dat verzoeker tot deze kwetsbare groep behoort, is als dusdanig een concretisering van het begin van bewijs in hoofde van verzoeker inzake het reële risico op foltering of een onmenselijke, dan wel vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Het hoeft geen betoog dat foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM nadelen veroorzaken die als dusdanig moeilijk te herstellen zijn eenmaal deze feitelijkheden zich hebben voltrokken.

Het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM vanwege het gebrek aan voldoende opvang in menswaardige omstandigheden en toegang tot de asielprocedure met alle nodige procedurele waarborgen, merkt verzoeker aan als zijnde een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De bestreden beslissing is aldus in het licht van artikel 3 EVRM niet naar recht verantwoord en een schorsing van de uitvoering ervan dringt zich op.

In geval van een uitwijzing van een asielzoeker, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM. Dit eens te meer indien de wetgeving van desbetreffend land recentelijk gewijzigd werd.

Dergelijke beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

Ernstige twijfels met betrekking tot de doeltreffendheid van het door de verwerende partij gevoerde onderzoek dienen te worden vastgesteld wanneer verwerende partij absoluut niet is nagegaan of er een risico bestaat dat verzoeker bij een terugkeer naar Italië zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Om haar onderzoeksverplichting te respecteren, had de verwerende partij kunnen nagaan wat er procedureel gebeurt met een teruggekeerde asielzoeker onder de Dublin III-verordening in Italië. Bovendien had zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening moeten brengen in de voorliggende beslissing.

Normalerwijze komt het aan de administratieve overheid toe om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gereede twijfel weg te nemen. Dergelijk onderzoek werd in casu niet gevoerd door de verwerende partij. De verwerende partij heeft aldus niet iedere gereede twijfel weggenomen omtrent een risico op schending van artikel 3 in geval van een uitwijzing van verzoeker naar Italië.

Het procedurele luik van artikel 3 EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd. Verzoeker heeft een begin van bewijs aangevoerd (algemene rapporten)."

3.2.1.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers om internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

In het arrest Tarakhel van het EHRM, genomen in grote kamer, dat inzake overdrachten naar Italië een principearrest kan genoemd worden en waarnaar verzoeker verwijst, stelt het EHRM in § 115 dat, ook al kan de algemene situatie van de opvangsituatie in Italië op zich geen belemmering zijn voor alle verwijderingen van verzoekers om internationale bescherming naar dat land, desalniettemin uit de data en informatie blijkt dat ernstige twijfel rijst aangaande de capaciteiten van het systeem. De mogelijkheid dat een aanzienlijk aantal verzoekers zich zonder opvang of in een overbevolkte opvangsituatie zonder privacy, of zelfs in onhygiënische of gewelddadige omstandigheden bevindt, kan niet als ongegrond worden beschouwd. Het Hof wijst erop dat verzoekers om internationale bescherming op zich kwetsbaar zijn, maar dat kinderen een extreme kwetsbaarheid vertonen zelfs vergezeld door hun ouders en dat bijgevolg vereist is dat garanties van de Italiaanse autoriteiten worden verkregen dat onder meer opvang wordt verzekerd bij aankomst in Italië.

De Raad leidt hieruit af dat het Hof de situatie in Italië niet gelijkstelt met de situatie zoals in Griekenland ten tijde van het MSS-arrest, zodat geen situatie voorligt van systeemfouten die een overdracht van om het even welke verzoeker om internationale bescherming verhindert. Er blijkt wel dat de situatie minstens precair te noemen is, zodat moet nagegaan worden of verzoeker een bijkomende kwetsbaarheid vertoont die concrete en individuele garanties noodzaakt teneinde een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest te vermijden.

Wat betreft de algemene situatie in Italië heeft het EHRM het standpunt in dit principearrest, dat reeds dateert van 4 november 2014, dat er in Italië geen systeemfouten zijn die een overdracht voor om het even welke verzoeker om internationale bescherming verhindert, herhaald in tal van (onontvankelijkheids)beslissingen, waaronder nog in de zaak H. t. Zwitserland van 7 juni 2018, 67981/16.

De verzoekende partij wijst op het feit dat het Salvini-decreet, dat op 5 oktober 2018 in werking getreden is, pertinente wijzigingen heeft doorgevoerd aan het opvangsysteem en de toegang tot medische zorgen binnen het opvangsysteem. Zij vreest onvoldoende opvangmogelijkheden.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met dit decreet. Zij stipt aan dat dit decreet als gevolg heeft dat Dublinterugkeerders na hun overdracht aan Italië niet langer in een SPRAR- of CAS-locatie maar slechts in een CAS-locatie terecht zullen komen. Zij meent dat de opvang in de CAS-locatie niet kan beschouwd worden als een structureel of systematische tekortschieten wat betreft de opvang van Dublinterugkeerders en dit zelfs onafgezien van het feit of de betrokken personen al dan niet kwetsbaar zijn. In geval van overdracht van kwetsbare personen wordt op grond van artikel 32 van de Dublin III-verordening alle relevante informatie over bijzondere behoeften uitgewisseld met de Italiaanse autoriteiten om te waarborgen dat de betrokken persoon de nodige zorg zal verkrijgen. Zij vervolgt dat bovendien niet blijkt dat de benodigde zorg enkel kan verkregen worden in SPRAR-locaties. Uit het Salvini-decreet blijkt volgens de verwerende partij niet dat Dublinterugkeerders zonder specifieke behoeften geen opvang meer krijgen. Er zijn volgens de verwerende partij geen concrete of objectieve elementen aanwezig dat het Salvini-decreet leidt tot aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de opvang van Dublinterugkeerders. De verwerende partij vervolgt dat niet is aangetoond dat er een verslechtering is van de opvangomstandigheden in Italië van terugkeerders waarbij zij veel belang hecht aan het feit dat het aantal in Italië gearriveerde verzoekers om internationale bescherming in 2018 substantieel lager ligt dan de voorbije jaren. Uit het zogenoemde "Italy weekly snapshot" van UNHCR van 31 december 2017 blijkt dat in 2016 en 2017 respectievelijk 181.426 en 117.119 verzoekers in Italië zijn aangekomen, terwijl uit de Italy weekly snapshot van 31 december 2018 blijkt dat tussen 1 januari 2018 en 31 december 2018 22.935 verzoekers om internationale bescherming zijn aangekomen. Op basis van die vaststellingen mag het volgens de verwerende partij voor ieder logisch en redelijk denkend mens duidelijk zijn dat de opvangstructuren in Italië niet op instorten staan of zelfs maar onder grote

druk staan en dat er sprake zou zijn van systematische tekortkomingen wat betreft het opvangsysteem in Italië.

Bijgevolg heeft de verwerende partij *prima facie* in dit overdrachtsbesluit wel rekening gehouden met de gewijzigde politieke situatie en meer in het bijzonder met de inwerkingtreding van het Salvini-decreet. De verzoekende partij betwist niet dat het grootste gevolg van het Salvini-decreet, wat betreft de opvang voor verzoekers om internationale bescherming, is dat zij geen toegang meer krijgen tot de SPRAR-centra, doch enkel tot de CAS-centra of eerste lijnsopvangcentra.

Uit het AIDA-rapport dat zich in het administratief dossier bevindt en dat up-to-date is tot 31 december 2017, blijkt dat de omstandigheden in de CAS-centra werden beschreven in rapporten van verschillende organisaties waarbij op tekortkomingen werd gewezen op vlak van hygiëne, veiligheid, opleiding van het personeel of gebrek aan personeel. Er worden concrete waarnemingen van 2016 en 2017 weergegeven van CAS-centra die gewag maken van tekortkomingen die gaan van enerzijds overbevolking, de afwezigheid van toegang tot Italiaanse lessen, de afwezigheid van opgeleid of gekwalificeerd personeel, een zeer geïsoleerde ligging van het centrum waarbij verzoekers geen vervoersbewijzen krijgen voor openbaar vervoer, geen contact met de lokale omgeving tot anderzijds onaanpaste winterkledij, onderbroken beschikbaarheid van warm water en elektriciteit, centra waarin de bewoners verklaarden voor elk medisch probleem hetzelfde medicijn te ontvangen of zelfs het feit dat voorlopige maatregelen op grond van artikel 39 bij het EHRM moesten worden gevorderd voor de situatie van een volwassene met drie kinderen, waarna de kinderen naar een ander centrum werden overgebracht. Tegelijk stelt hetzelfde rapport dat aangezien het functioneren van een CAS-centrum afhankelijk is van akkoorden tussen het management en de prefectura en het professionalisme van de betrokkenen, sommige CAS-centra wel opvangmodaliteiten kunnen bieden die gelijk zijn aan die van de SPRAR-centra. Vervolgens gaat het rapport in op de kwaliteit van de opvang in de SPRAR-centra, die inderdaad *prima facie* beduidend beter is.

Volgens het AIDA-rapport is er een aanzienlijk gemiddeld niveauverschil van opvang tussen de CAS-centra en de SPRAR-centra, waarbij in bepaalde gevallen *prima facie* zorgwekkende tekortkomingen worden gesignaleerd in die CAS-centra. De Raad kan echter *prima facie* niet aannemen dat de aangehaalde omstandigheden, voor een jonge man zonder bijkomende elementen van kwetsbaarheid (zie infra), volstaan om aannemelijk te maken dat een overdracht naar Italië een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest creëert. Zoals de verwerende partij motiveert is niet aangetoond dat uit het Salvini-decreet blijkt dat mensen zonder specifieke behoeften geen opvang krijgen of dat er door het Salvini-decreet sprake is van een zodanige structurele verslechtering van de opvangomstandigheden in Italië dat Dublinterugkeerders een reëel risico lopen op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM omdat deze terugkeerders een beroep moeten doen op deze CAS-centra.

Het is inderdaad zo dat de waarnemingen dateren van 2016 en 2017, terwijl het Salvini-decreet is goedgekeurd door de Italiaanse ministerraad op 24 september 2018. Zoals hoger reeds uiteengezet neemt de Raad niet aan dat de situatie in de CAS-centra op grond van de aangehaalde rapporten voor de inwerkingtreding van het Salvini-decreet dermate slecht was dat het louter verblijf aldaar voor een verzoeker zonder bijkomende kwetsbaarheid een situatie creëert die strijdt met artikel 3 van het EVRM. Met haar veronderstelling dat door het decreet de druk thans is verhoogd op de CAS-centra, gaat verzoekende partij evenwel voorbij aan de cijfergegevens die de verwerende partij heeft vermeld aangaande de aanzienlijke daling van het aantal beschermingsverzoeken in Italië in 2018. De verzoekende partij betwist niet op ernstige wijze dat er een indrukwekkende daling is van bijna 120.000 aankomsten in 2017 tot iets meer dan 23.000 in 2018. Ook al lijkt de verwerende partij er optimistisch vanuit te gaan dat het Italiaans opvangsysteem daarom "*niet meer onder grote druk staat*" ondanks het algemeen bekend feit van de jarenlange massale instroom aan verzoekers om internationale bescherming, kan de Raad *prima facie* wel aannemen dat er geen sprake is van het op instorten staan van het Italiaans opvangsysteem. De Raad neemt *in casu* dan ook niet aan dat op grond van de aangevoerde bronnen door de partijen de situatie in de CAS-centra na het intreden van het Salvini-decreet dermate slecht zou geworden zijn dat de aanwezigheid van verzoekende partij aldaar de graad van hardheid van artikel 3 van het EVRM bereikt, omdat niet mag voorbij gegaan worden aan de aanzienlijke daling van het aantal beschermingsverzoeken in 2018. *Prima facie* ligt er geen afdoende informatie voor om dit te kunnen aannemen, ook al zal de situatie nauwgezette opvolging blijven behoeven. Noch uit het schrijven van 31 januari 2019 van de Commissioner for Human Rights aan de Italiaanse overheden noch uit het rapport van UNHCR van januari 2019 blijkt dat in Italië ten gevolge van het Salvini-decreet sprake is van systeemfouten in de opvangstructuur en de behandeling van

verzoeken om internationale beschermingen. Er worden inderdaad aanbevelingen en bezorgdheden geformuleerd, maar op basis hiervan kan niet geconcludeerd worden dat voor personen zonder kwetsbaar profiel sprake is van dermate systeemfouten in Italië dat er een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM is. Op basis van de informatie die de verzoekende partij bijbrengt is het voor Dublinoverdrachten naar Italië van belang een onderscheid te maken tussen zaken waarin geen specifieke bijkomende kwetsbaarheden voorliggen naast het feit een verzoeker om internationale bescherming te zijn of wanneer dit wel het geval is.

Zoals hoger aangegeven neemt de Raad *prima facie* omwille van onderstaande redenen niet aan dat de verzoekende partij persoonlijk een bijkomende kwetsbaarheid vertoont die concrete en individuele garanties noodzaakt teneinde een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest te vermijden.

Vooreerst stelt de Raad dienaangaande vast dat wat betreft de persoonlijke omstandigheden de verzoekende partij in het verzoekschrift aanvoert medische en psychische problemen te hebben. Ook voegt de verzoekende partij een emailbericht aan het verzoekschrift toe waarin een vriend aangeeft dat in Italië niet voorzien werd in de basisbehoeften van de verzoekende partij en dat de verzoekende partij het slachtoffer geweest is van agressie. Deze elementen hebben voor een permanente stress gezorgd. In het verzoekschrift benadrukt de verzoekende partij dat zij een kwetsbaar profiel heeft, in tegenstelling tot wat de verwerende partij in de beslissing stelt. De verwerende partij zou eveneens nagelaten hebben een deugdelijk onderzoek te doen naar de opgeworpen kwetsbaarheid van verzoeker. Indien de verwerende partij een rigoureuus onderzoek had gedaan, dan zou zij volgens verzoeker tot een andere beslissing gekomen zijn. De verzoekende partij argumenteert dat er in casu geen dienstig onderzoek gebeurd is omdat zij niet afdoende gehoord werd. De verzoekende partij stelt, met verwijzing naar artikel 5 van de Dublin-III-Verordening, dat zij dient gehoord te worden in een taal die ze voldoende machtig is.

Het is inderdaad zo dat artikel 5 van de Dublin-III-Verordening, die het hoorrecht geïncorporeerd heeft in het Dublin-onderzoek, een verplichting tot het voeren van een persoonlijk onderhoud met de verzoekende partij oplegt. Voormeld artikel preciseert ook dat dit moet worden gevoerd in een taal die de verzoeker verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die verstaat en waarin hij kan communiceren, en dat de lidstaat zo nodig een tolk moet aanstellen die kan zorgen voor een goede communicatie tussen de verzoeker en de persoon die het persoonlijk onderhoud voert. In het verzoekschrift geeft de verzoekende partij niet aan welke taal zij voldoende machtig is. In het emailbericht van een vriend van de verzoekende partij wordt verklaard dat de verzoekende partij slechts een beperkte kennis van het Engels heeft.

Blijkens de rechtspraak van het Hof van Justitie (hierna ook: HvJ of het Hof) strekken de in het voormelde artikel 5 genoemde verplichtingen ertoe "*asielzoekers de gelegenheid te bieden de gegevens te verstrekken aan de hand waarvan de bij [de Dublin-III-Verordening] vastgestelde verantwoordelijkheidscriteria op juiste wijze kunnen worden toegepast*" (HvJ (Grote Kamer) 7 juni 2016, C-63/15, *Mehrdad Ghezelbash/Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, pt. 53). Het Hof wijst erop dat de Uniewetgever verschillende rechten en instrumenten heeft ingesteld of versterkt ter waarborging van de betrokkenheid van de asielzoeker bij de procedure voor de aanwijzing van de verantwoordelijke lidstaat, waardoor de Dublin-III-Verordening aanzienlijk verschilt van de Dublin-II-Verordening. Het stelt dat de Uniewetgever in het kader van de Dublin-III-Verordening niet alleen organisatorische, uitsluitend de betrekkingen tussen de lidstaten regelende voorschriften heeft ingesteld om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is, maar heeft besloten de asielzoekers bij die procedure te betrekken, door de lidstaten te verplichten hen te informeren over de verantwoordelijkheidscriteria en hun de gelegenheid te bieden de gegevens te verstrekken aan de hand waarvan deze criteria op juiste wijze kunnen worden toegepast (HvJ (Grote Kamer) 7 juni 2016, C-63/15, *Mehrdad Ghezelbash/Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, ptn. 46 en 51).

Het Hof benadrukt ook telkens dat, zoals ook uitdrukkelijk blijkt uit artikel 5.3 van de Dublin-III-Verordening, een dergelijk onderhoud of enige andere mogelijkheid voor de verzoeker om relevante informatie te verstrekken moeten plaatsvinden voordat het overdrachtsbesluit overeenkomstig artikel 26.1 van de voormelde verordening wordt vastgesteld (HvJ 31 mei 2018, C-647/16, *Adil Hassan/Préfet du Pas-de-Calais*, pt. 70; HvJ (Grote Kamer) 7 juni 2016, C-63/15, *Mehrdad Ghezelbash/Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, pt. 48).

De verzoekende partij betoogt ook dat indien zij gehoord was in een taal die zij voldoende machtig was, dan had zij op voldoende wijze kunnen antwoorden op de vragen. De verzoekende partij laat in het

verzoekschrift na te preciseren welke taal zij voldoende machtig is om dan wel verklaringen af te leggen. Daarenboven kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet vastgesteld worden dat de verzoekende partij het Engels niet voldoende machtig is om afdoende verklaringen in het kader van een Dublin-gehoor af te leggen. Immers, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij in het Engels in het kader van het Dublin-onderzoek werd gehoord op 20 maart 2019 om 14 uur. Ook bij haar interceptie op 19 maart 2019 werd de verzoekende partij in het Engels gehoord. Op dit document werd aangegeven dat de moedertaal van de verzoekende partij het Arabisch is. Op 4 januari 2019 werd de verzoekende partij ook in het Engels gehoord, terwijl er aangegeven wordt dat haar moedertaal het Arabisch is. Nergens in deze gehoorverslagen wordt aangegeven dat de verzoekende partij het Engels onvoldoende machtig is om afdoende verklaringen af te leggen. Het is enkel in het schrijven van 26 maart 2019 van een vriend van de verzoekende partij dat er aangegeven wordt dat de verzoekende partij het Engels niet zo goed beheerst. Deze verklaring van een derde is op zich onvoldoende om aan te nemen dat de verzoekende partij het Engels niet voldoende machtig is om verklaringen tijdens haar Dublin-gehoor af te leggen. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij reeds voor het nemen van de bestreden beslissing door verschillende personen gehoord werd. Geen enkele van deze personen heeft aangegeven dat de verzoekende partij het Engels onvoldoende machtig is om passende verklaringen af te leggen.

Tijdens haar Dublin-gehoor heeft de verzoekende partij aangegeven dat ze in Italië geen "asiel" aangevraagd heeft, maar wel dat haar vingerafdrukken er genomen werden. De verzoekende partij stelt dat ze niet naar Italië kan gaan omdat het dan moeilijk is om terug te komen naar België. De verzoekende partij preciseert ook dat haar doel het Verenigd Koninkrijk is. De verzoekende partij stelt ook niet te lijden aan een ziekte. Daarenboven blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij op een onbepaalde datum door een attaché in het Arabisch gehoord werd. Ook tijdens dat gehoor werd gevraagd of de verzoekende partij gezondheidsproblemen of een gezin in België heeft. De verzoekende partij heeft tweemaal ontkennend geantwoord. Dit stemt ook overeen met de verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar gehoor op 20 maart 2019. De verwerende partij heeft met de verklaringen van de verzoekende partij ook rekening gehouden en daaromtrent gemotiveerd in de bestreden beslissing. Zo stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij verklaarde niet ziek te zijn en dat zij geen duurzame relatie of kinderen in België had. De verwerende partij motiveert hierover dat de verzoekende partij hiermee geen gewag heeft gemaakt van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest werden ervaren of die wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Zij motiveert eveneens dat er geen aanleiding is om aan te nemen dat haar verzoek om internationale bescherming niet op correcte wijze zal worden onderzocht. Nergens blijkt uit de gehoorverslagen dat de verzoekende partij gewag heeft gemaakt van geweld dat tegen haar werd gebruikt in Italië, noch door wie dat zou zijn gebruikt. Zij heeft evenmin geantwoord dat zij in Italië geen basisvoorzieningen gekregen heeft, zoals aangevoerd in het emailbericht van 26 maart 2019 van een vriend van de verzoekende partij. Bijgevolg kon de verwerende partij hierover niet motiveren of deze overwegingen niet in rekening brengen. Met betrekking tot de voorgehouden gebeurtenissen in Italië wordt ook geen begin van bewijs bijgebracht. *In casu* wordt er geen bijkomende kwetsbaarheid op grond hiervan aannemelijk gemaakt.

In het verzoekschrift preciseert de verzoekende partij wel dat indien zij afdoende was gehoord geweest zij had kunnen aangeven dat zij in haar land van herkomst en in Libië slachtoffer geweest is van foltering. De verzoekende partij legt ter terechtzitting een medisch attest van de centrum-arts neer. Uit voormeld medisch attest blijkt dat de verzoekende partij inderdaad ter hoogte van haar voorhoofd een diep litteken van 2mm breed en 2 cm lang heeft. De centrum-arts attesteert ook dat de verzoekende partij: *"zou mishandeld zijn in eigen land dat was meer dan 15 jaar geleden."* De Raad wijst er vooreerst op dat voormeld medisch attest geen melding maakt dat de verzoekende partij heden psychologische problemen heeft. Psychologische problemen worden enkel vermeld in het emailbericht van 26 maart 2019, opgesteld door een vriend van de verzoekende partij. Deze verklaringen worden door geen enkel begin van bewijs gestaafd. Ook blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier niet dat de verzoekende partij tijdens haar verblijf in België in precaire omstandigheden hulp gezocht heeft voor de voorgehouden psychologische problemen. Voorts geeft de centrum-arts niet aan dat de littekens van de verzoekende partij in verband kunnen gebracht worden met foltering. Waar de verzoekende partij verklaart dat zij 15 jaar geleden deze littekens ten gevolge van mishandelingen verkregen heeft, laat de verzoekende partij na om aan te tonen dat zij heden op basis hiervan als een kwetsbare persoon dient beschouwd te worden. De Raad wijst er ook op dat de verzoekende partij deze elementen niet voor het nemen van de bestreden beslissing aangehaald heeft.

De Raad volgt de verzoekende partij *prima facie* dan ook niet dat *in casu* geen deugdelijk onderzoek naar de eventuele bijkomende kwetsbaarheid is gebeurd.

De verzoekende partij gaat ook in op het feit dat er slechts sprake is van een stilzwijgend akkoord van de Italiaanse autoriteiten en dat dit tot gevolg zal hebben dat zij bij aankomst in Italië aan haar lot zal worden overgelaten. Ook ligt er geen indicatie van de bevoegde *Questura* voor. In geval van een stilzwijgend akkoord, zoals *in casu*, is er inderdaad geen sprake van individuele garanties, noch van een duidelijke indicatie welke *Questura* voor de verzoekende partij verantwoordelijk is. De Raad heeft hoger aangegeven waarom *prima facie* geen extra kwetsbaar profiel van de verzoekende partij kan aangenomen worden. Voorts wordt uiteengezet waarom de invoering van het Salvini-decreet - waardoor verzoekers om internationale bescherming - andere dan niet begeleide minderjarigen- in gemiddeld slechtere opvangstructuren komen dan in de SPRAR- op zich niet noopt tot het vereisen van individuele garanties en het voor de overdracht reeds kenbaar maken van de bevoegde *Questura*. Verder blijkt uit het AIDA-rapport dat in een dergelijk geval het de grenspolitie is, die aan de terugkeerder een "*invitation letter*" of "*verbale di invito*" geeft bij aankomst in de luchthaven waarin de competente *Questura* wordt aangegeven. De Raad leest wel dat het AIDA-rapport vermeldt, met verwijzing naar een rapport van Artsen zonder Grenzen van februari 2018, dat er een stijging is bij de Dublinterugkeerders van mensen die niet onmiddellijk en automatisch toegang hebben tot opvang. Uit wat blijkt leggen bepaalde *Questura* beperkingen voor het indienen van een beschermingsverzoek op van bijvoorbeeld enkel tweemaal per week of worden soms zelfs nationaliteit gebonden beperkingen opgelegd, wat *prima facie* zorgwekkend is, doch blijkt niet dat voor onderdanen van Soedan beperkingen opgelegd worden.

De Raad kan de verzoekende partij *prima facie* niet volgen in diens conclusie dat zij bij een overdracht aan Italië het voorwerp zal uitmaken van een vernederende of onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM omdat de opvangstructuur van het land wordt overspoeld en geen individuele waarborgen zijn gevraagd door de verwerende partij. Evenmin wordt *prima facie* een schending van het hoorrecht of van artikel 5 van de Dublin-III-Verordening aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet ernstig.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. LAMBRECHTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. LAMBRECHTS

M. RYCKASEYS